մատնուեցան կամ ուրացութեամբ իրենց կեանքը եւ ազատութիւնը գնեցին:

Ծանր էր Յովնանու առաքինի եւ հայրենասէր սրտին այս սոսկալի անգթութիւնքը տեսնել անկարեկիր եւ համբերել: Փախստականներ ամէն օր կ'ուգային մանրամասն տեղեկութիւններ կ'ուտային, եւ նա կեցած ժայռերու գլուխը արծուի աչերով կը դիտէր թշնամուոյն շարժմունքը եւ երբ տեսաւ առաւօտ մը, որ ահագին բանակը կը դղրդէր, կը թողուր Սասնոյ շրջակայքը, կը պարպէր Տարոնոյ դաշտը եւ կ'ուղղուէր Ապահունեաց գաւառը. ձայն տուաւ իւր քաջերուն, իջաւ յարձակեցաւ վերջապահ բանակին վրայ՝ կը կոտրէր, կը ջարդեր ինչ որ ցանուցիր կը գտնէր դաշտին երեսը, եւ երբ թշնամին իւր վրայ դարձնէր զօրութիւնը՝ դարձեալ կ'ամրանար իւր լեռները:

Տեսնելով Բուղայ, որ խաղալիք եղած էր այս վայրենի լեռնցուոյն, ինչ որ ամրութիւն, բերդ եւ վանք կար այդ շրջանին մէջ ամրացուց ամէնքը եւ բազմաթիւ զօրքերով լցուց, որպէսզի Յովնանու ոտքը կապէ: Եւ այսու թէպէտ Յովնան իւր առջի ազատութիւնը կորոյս, այլ ոչ երբեք դադարեցաւ եւ օր չէր անցնէր, որ յանկարծ չի լսուէր թէ Յովնան, որ Տարօն կը կարծուէր, փոքր խումբով մը Բաղէշի քովերը տեսնուած էր եւ արաբացի ասպատակներ ջարդած, եւ երբ Բաղէշի վրայ զօրք կը շարժէր զինք բռնելու, կը լսուէր թէ ինք Ռշտունեաց գաւառը մտէր՝ թշնամեաց խումբեր բնաջինջ կ'ընէր եւ հայ գերիներ կ'ազատէր: Զարմանալի էր իւր շարժմունքներուն արագութիւնը եւ իւր յանդգնութիւնը. քսան-երեսուն հոգուոյ փոքրիկ գնդով մը կը յարձակէր հարիւրաւոր մարդկանց վրայ, եւ այն աստիճանի հասած էր իւր անուան ահը, որ միայն երբ զրուցուէր, թէ Յովնան կամ սասնցիք եկան, արաբը խոհեմութիւն կը համարէր հեռանալ:

Իւր բոլոր արշաւանաց մէջ Յովնան կը յիշէր երբեմն այն Բագարանի ժողովը եւ կը սպասէր, թէ ի՞նչ պիտի ընէր Սմբատ Սպարապետ, թէ ե՞րբ կենաց նշան պիտի երեւէր հայ իշխանազանց շարժմունքով. ուստի թէպէտ շատ քիչ վստահութիւն ունեցեր էր, այլ դարձեալ շատ հետաքրքիր էր իմանալու ամէն բան, եւ գերիներէ,